

לספוג את הכישרון (סיפור קצרצר) / צבי רז

אחת מהבנות הבוגרות בסדנא לציור התלהבה. דאגה שהעבודה של הילד תיתלה במסגרת תערוכה שארגנה בגלריית "רחל לוי" בתל אביב. עבודה כל כך שונה ומעניינת- שיבחה אותו רחל ממקום מושבה. זו הייתה התגובה גם של האחרים שהקיפו את העבודה בפליאה. המצייר, נער מתולתל בן 18 עם שמץ של זקן, עמד נבוך. לא הבין על מה מדובר- סתם התפרע על הבד מכמה כיוונים. אני מקנאה בכישרון הבתולי שלו- אמרה הבוגרת מול הציור.

עגילים באוזניים, גם באף ובלשון, ואיפה עוד...- אמר לעצמו כשהביט בבוגרת. הדברים הטובים שלי מוסתרים בדירה- קראה אותו בבית הקפה, בלי שהנער הוציא הגה, והביטה הישר לתוך עיניו. והוסיפה: מתה על הכישרון שלך!

בדירה שלה הקירות היו לגמרי חשופים. בחדר השינה- ענתה לשאלה שלא שאל- ודחפה אותו לשם. גם שם לא ראה דבר. חייבת לספוג את הכישרון שלך!- אמרה אדומה כולה מגלי חום ונרגשת מהתקווה. וכשעירומה התנצנץ הוציאה את השוט הישן והטוב מהארון ונשכבה במיטה הצחורה על בטנה. אל תרחם- זעקה- אני חייבת לספוג את הרוח שלך- ציוותה.